

Město Olomouc tradičně disponovalo značnou církevní mocí, která se promítala i do oblasti světské a měla vliv na rozvoj kultury a vzdělanosti. Tak tomu částečně zůstalo i po roce 1945, přestože neochvějná pozice církve ve společnosti již od dob První republiky patřila minulosti a byla v důsledku nových myšlenkových proudů a společenského liberalismu značně oslabena. Rovněž místa chrámových kapelníků, varhaníků i zpěváků již ztratila punc atraktivity, neboť nově vznikající světské profesionální instituce hudebníkům nabízely vyšší finanční ohodnocení a v důsledku toho i lepší společenské postavení. První léta po Druhé světové válce navíc zaznamenáváme na většině kůrů snahu o konsolidaci a zvýšené úsilí o návrat k předválečným poměrům, tedy stabilitě personální i umělecké.

Stejně jako v ostatních městech i v Olomouci platilo, že úroveň chrámové hudby byla průsečíkem umělecké erudice regenschoriho, interpretační vyspělosti hudebníků a výše finančních prostředků vydávaných na její provoz. Chrámová hudba i nadále plnila svou hlavní funkci – tedy sloužila liturgii, zvyšovala její slavnostnost a povzbuzovala zbožnost obce věřících. Až do politických změn roku 1948 byly v chrámech slaveny nejen události církevního života, ale i politického a státního významu (konec války, oslava vzniku republiky apod.). Ústup od dogmatismu cecilské, resp. cyrilské reformy církevní hudby, jež chrámovou hudbu zasáhla v druhé polovině 19. století a jejíž duch v kostelích setrval po značnou část první poloviny století dvacátého, způsobil, že ordinariáty začaly od 40. let 20. století v chrámech pozvolna povolovat i ryze autonomní hudební produkce, jako např. duchovní koncerty či hodinky duchovní hudby, které předznamenal pozdější chrámové koncerty a festivaly duchovní hudby.

V historii chrámové hudby po roce 1945 shledáváme tři historické mezníky. Tím prvním se stal únor 1948. Církevní politika fakticky přešla do rukou církevních tajemníků a Státní bezpečnosti.² Hlavní komunistická kampaň a perzekuce namířená proti římskokatolické církvi se rozpoutaly roku 1950.³ V atmosféře, kdy bylo mnoho představitelů církevní hierarchie krutě vyslýcháno, nepravdivě obviněno a dlouhodobě vězněno a kdy samotný olomoucký arcibiskup Josef Karel Matocha pobýval od poloviny roku 1950 v domácím vězení, se stala již pouhá návštěva kostela, natož aktivní účinkování při liturgii, projevem mimořádného osobního hrdinství.

Převratné změny zcela odlišného rázu vnesl do podoby liturgie a hudby provozované při ní II. vatikánský koncil (1962–1965). Dosud uplatňované hlavní dva typy liturgického obřadu, mši zpívanou a tichou, které se od sebe lišily užitím latinského nebo české-

² Dva proticírkevní zákony přijaté roku 1949 zajistily, aby se církevní referáty národních výborů ocitly pod nadvládou Státního úřadu pro věci církevní, od roku 1956 pak Sekretariátu pro věci církevní při Ministerstvu školství a kultury ČSSR.

³ Připomeňme přijetí Zákona na ochranu lidově demokratické republiky č. 231/1948 Sb. z. a n., který umožňoval obvinít duchovní z velezrady, vyděračství apod., za což byl stanoven trest až pětadvacet let v pracovním táboru, nebo Zákona o koncertní činnosti č. 69/1948 Sb., podle něž se stalo nelegálním jakékoliv veřejné působení skupiny, která nebyla organizovaná monopolní státní institucí.

ho jazyka v částech mešního ordinaria i propria a způsobem varhanního doprovodu,⁴ vystřídala missa mundi. V ní byla latina zrovnoprávněna s jazykem národním. Dosud provozované latinské mše postupně v českých zemích nahradily čtyři zpěvy mešního ordinaria – Karla Břízy, Petra Ebena, Josefa Olejníka a Zdeňka Pololánika.⁵ Novým se stal požadavek na „živou a aktivní“ účast celého shromáždění věřících na každém druhu zpívané bohoslužby. Velký důraz spočinul zejména na lidovém zpěvu věřících. Přízpůsobení podoby církevní hudby v kompoziční i interpretační rovině církevní obci mnohdy vedlo k poklesu její umělecké úrovně a upozadění dosud nepostradatelné role chrámových sborů. K přímým důsledkům koncilu však patřilo i zakládání mnoha pěveckých schol. Další změnou byl větší prostor poskytnutý varhanní, potažmo nástrojové hře, která zpěv věřících doprovázela.

V souvislosti s pokoncilním obdobím vynikl v celorepublikovém kontextu **P. Josef Olejník** (1914–2009), sbormistr, skladatel a učitel liturgického zpěvu na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, absolvent papežského institutu pro posvátnou hudbu v Římě a generální inspektor duchovní hudby v olomoucké arcidiecézi. Olejníkovy dílo, zejména *Česká mše z Andělské Hory* (1966), *Zpěvy v liturgii Svatého týdne* a *Návrh na nové nápěvy kněze a Božího lidu* (1969), proniklo do českých i moravských kostelů a žije v nich dodnes.⁶

Obr. 2
P. Josef Olejník

⁴ Zpívaná mše probíhala s asistencí nebo bez asistence dalšího kněze a měla při ní znít jen latina. V českých zemích však církev – vzhledem k mnohaleté tradici již od dob husitství – dovolovala i zpěv mešních písní v mateřském jazyce. České texty byly dále tolerovány během Vánoc. Druhým typem byla mše tichá (čtená). Při mši tiché konali kanovníci soukromé bohoslužby a lid k tomu zpíval – na základě doporučení provinční synody pražské arcidiecéze z roku 1860 – v lidovém, tedy českém jazyce apod. V obou případech měla liturgie jednoduší „tah“, který nebyl přerušován žádnými mluvenými vstupy, tak jak jsme na to zvyklí v dnešní době. Nedílnou součástí hudební složky liturgie byla hra na varhany. Varhaník měl dvě hlavní funkce: doprovázet všechny zpěvy s výjimkou zpěvu kněze a preludovat, čili propojovat zpívané části improvizacemi a vyplnit mezery, v nichž se nezpívá.

⁵ Jednalo se však o chybný výklad závěrů koncilu, k němuž dospěly kůry na mnoha místech Evropy, české země nevyjímaje. Je nutno zdůraznit, že církev naopak vybízela k tomu, aby nezůstávaly opomíjeny ani umělecky náročné skladby, které patří k „pokladům církevní hudby“.

⁶ Osobnostní J. Olejníka se zabývá Komárek, Karel: *P. Mgr. Josef Olejník, kněz a skladatel liturgické hudby*, Olomouc, 2001 a Rozkocová, Radka: *P. Josef Olejník a jeho sborové úpravy lidových písní a koledí*, diplomová práce, Univerzita Palackého, Olomouc, 2006.

Třetím mezníkem v dějinách chrámové hudby po roce 1945 se stal listopad 1989. Nově nabytá svoboda se na poli chrámové hudby nejzřetelněji projevila v několika rovinách: Za prvé přibýlo skladatelů liturgické hudby i nových mešních kompozic. Je pochopitelné, že i žánr duchovní hudby obecně prožíval velký „boom“, neboť mnohé sbory rozšířily svůj repertoár právě o žánr, jemuž se musely až dosud vyhýbat. Za druhé: V oblasti fungování mnoha chrámových sborů došlo k rozdělení jejich činnosti. Zatímco některé sbory zůstaly u „pouhého“ doprovodu liturgie, další začaly paralelně rozvíjet samostatnou koncertní aktivitu. Za třetí: Počet i věkové složení pěvecké základny chrámové hudby se v případech jednotlivých kostelních sborů velmi lišil. Na jedné straně existovalo mnoho stárnoucích těles, přežívajících z minulé éry, a kýžené mladší posily do sborů nepřicházely. Na konci 90. let minulého století se v těchto souvislostech – a nejen na našem území – otevřeně mluvilo o krizi chrámových pěveckých těles. Na straně druhé však v kostelech přibýla nová vrstva mladých křesťanů, kteří stáli u vzniku řady mládežnických chrámových sborů a schol.

Liturgicky činných katolických kostelů historického centra Olomouce po Druhé světové válce bylo několik.⁷ Nejvýznamnějším chrámem olomoucké arcidiecéze je **Dóm sv. Václava**, nazývaný také olomouckou katedrálou. V hlavním biskupském kostele církev soustředila všechny významné řádné i mimořádné liturgické a ceremoniální aktivity. Z nich připomeňme hlavní křesťanské svátky, jako Velikonoce, Vánoce, advent, ale i slavnost zvolení nového papeže či requiem při jeho úmrtí, arcibiskupovu intronizaci či úmrtí významného církevního představitele, biskupská, kněžská a jáhenská svěcení a jejich výročí, jubilejní slavnosti spjaté s výročí církevní funkce, svatořečení, oslavy povýšení olomoucké diecéze na arcidiecézi nebo výročí vysvěcení olomoucké katedrály. Až do roku 1948 se v olomoucké katedrále slavily i hlavní státní svátky a další důležité politické události. Okázalé bohoslužby v dómě se samozřejmě konaly také při návštěvách významných státních představitelů. Po roce 1948 byly prostory katedrály z pochopitelných důvodů vyhrazeny jen oslavám rázu duchovního. Chrám fungoval i jako kostel farní.

Roku 1945 stál již čtrnáctým rokem v čele kůru Janáčkův žák, pianista, pedagog, ředitel Hudební školy Žerotína a organizátor **Gustav Pivoňka** (1895–1977). Navázal na bohatou novodobou hudební tradici chrámu, reprezentovanou jmény Pavel Křížkovský, Josef Nešvera a Antonín Petzold. Až do konce čtyřicátých let zajišťoval se zhruba

⁷ Oficiální záznamy týkající se hudebního provozu olomouckých chrámů z let 1950–1990 z politických důvodů neexistují. Číslem 7–10 roku 1948 nadobro skončila více než sedmdesátiletá etapa vydávání časopisu Cyril, hlavního informátora o dění v oblasti chrámové hudby u nás, a taktéž přestaly vycházet katolické noviny Našinec, až do roku 1948 spolehlivě reflektující intenzitu a repertoár většiny olomouckých chrámů. Badatel je odkázán na sporadické soukromé záznamy v podobě almanachů či kronik, nejčastěji pak na živou paměť již nepočetných svědků. Velmi zřídka informoval o chrámové hudbě dobový tisk, zejména Lidová demokracie, Nová svoboda, Stráž lidu a Svobodné slovo, a to až spíše v „uvolněnějších 80. letech“. Recenze hudebních produkcí prakticky chybí. Zprávy o chrámové hudbě po roce 1990 lze získat prostřednictvím vzpomínek chrámových hudebníků, ale i v kronikách sborů, almanaších, na internetu a občas i v denním tisku (např. Olomoucký týden, Olomoucké listy). Z výše zmíněných důvodů vykazuje zkoumané období mnoho „bílých“ míst, což se v důsledku projevilo v proporční a informativní nevyváženosti profilů jednotlivých těles.

dvacetičlenným sborem na velice dobré interpretační úrovni nedělní i sváteční složky liturgického provozu katedrály a dokázal těleso prosadit mezi nejkvalitnější na Moravě. V dramaturgii Pivoňkových vystoupení našli pevné místo mistři renesanční polyfonie jako G. Allegri, J. Handl-Gallus, L. Marenzio, O. di Lasso, G. P. da Palestrina či L. Viadana a němečtí autoři A. Faist, M. Filke, P. Griesbacher, J. Gruber, M. Haller, F. Leitner, P. M. I. Mitterer, A. Werich či F. X. Witt. Jádrem provozovaného repertoáru se však staly kompozice české skladatelské školy, tedy E. Axmana, J. Blatného, V. Blažka, V. Čajanka, A. Cmírala, K. Douši, J. Horáka, B. Jeremiáše, V. Klementa, J. Kubenky, J. Martinů, F. Picky, V. Říhovského, K. Steckera, J. C. Sychry a E. Treglera. Kompozice si objednával také u V. Billa, A. Jandy, J. Kličky, A. Krameniče, J. Vlacha-Vrutického a K. Židka.

V dobách komunismu byla kontinuita liturgického provozu s předchozím obdobím zachována. O nedělích a svátcích se v dómě konaly tři dopolední bohoslužby.⁸ Hned po Únoru 1948 se G. Pivoňka potýkal s odlivem sboristů a jejich nepravděpodobnou službou. Uzavřením semináře bohoslovecké fakulty roku 1949 přišel dómský kůr také o pěvecké zálohy. Další nepříznivá změna se udála roku 1953, kdy byl citelně zredukován honorář zpěváků. Úbytku návštěvníků kostela Pivoňka čelil uspořádáním několika duchovních koncertů za podpory zpěváků ze sboru Žerotín. Na program byla *Svatá Ludmila* (25. října 1953), *Mše D dur* (2. května 1954) a *Requiem* Antonína Dvořáka (18. června 1956), dále pak stejnojmenné kompozice Giuseppe Verdiho (13. června 1957) a Wolfganga Amadea Mozarta (28. června 1956).

Na přelomu padesátých a šedesátých let dómský sbor fungoval na zcela dobrovolné bázi. Tehdy vystupoval v průměru jedenkrát měsíčně, pouze při pontifikálních bohoslužbách.

Repertoár tělesa, od roku 1962 symbolicky podporovaného kanovníkem Trtilkem z prostředků charity, stavěl na osvědčených kusech J. Grubera, J. Martinů, F. Picky, A. Petzolda, V. Říhovského, K. Steckera, E. Treglera, S. Vrbíka a F. X. Witta. Sboru občas vypomáhaly posily ze sboru Žerotín nebo ze Sv. Kopečku. Varhaníka **Stanislava Vrbíka** (ve funkci od roku 1928) v dobách nepřítomnosti nahrazovali Karel Komárek, František Preisler st., Zbyněk Štěpánek či Jaromír Veith. Za Gustava Pivoňku suplovali Stanislav Vrbík nebo tenorista Ferdinand Krejčíř.

V roce 1975, kdy se rozhodl osmdesátiletý Pivoňka z funkce dómského kapelníka odejít, sbor sestával z pěti sopranistek, šesti altistek, pěti tenoristů, čtyř basistů a šesti choralistů. Tehdy funkci převzal stávající varhaník, ale i dirigent, skladatel, pedagog, básník a prozaik **Stanislav Vrbík** (1907–1987). Na činnosti hlasově vyváženého, ale již přestárlého sboru, se podíleli také čtyři choralisté. Pěvci se scházeli k pravidelným zkouškám a účinkovali zhruba jednou za měsíc. Církevní odbor OV KSČ ani kapitula je už v podstatě nedotovaly vůbec. Sboru přilepšoval pouze farář Leopold Dýmál z prostředků farnosti.

⁸ Svědectví JUDr. Horáckové. Rozhovor veden 15. 3. 2012.

Varhanní party zajišťoval vedle Stanislava Vrbíka také Karel Komárek, Ladislav Kunc a Zbyněk Štěpánek. V dirigentské funkci kapelníka zastupovali Jaroslav Heinrich, Antonín Hudeček, František Preisler st. a Josef Vlček.

Obr. 3 Dómský sbor v roce 1977 se Stanislavem Vrbíkem

Kmenové skladby většinou čerpaly z české chrámové hudby první poloviny 20. století. Jednalo se o kompozice F. Kolaříka (*Pastýřská mše*), J. Nešvery (*Missa sine nomine*), F. Picky (*Missa in F dur op. 17*), V. Říhovského (*Missa Loretta*), K. Steckera (*Missa pastoralis*) a E. Treglera (*Missa brevis op. 9*). Nově těleso nastudovalo *Missu „Jubilet“* V. Čajanka, Vrbíkovu *Českou mši svatopetrskou op. 114* a kantátu *Víra – Naděje – Láska op. 115*. K mešním vložkám posloužily Beethovenova *Chvála Boha v přírodě*, Dvořákovy *Biblické písně*, Mozartovo *Ave verum corpus*, Petzoldovy skladby *Terra tremuit* a *Ecce sacerdos* a další kompozice B. Bakaly, F. Kolaříka, M. Regera, J. Resla, V. Říhovského, S. Vrbíka, J. Weisse a B. A. Wiedermanna.

V hodnocení sezony 1984/1985 v kronice stojí, že dómský sbor účinkoval 26 krát a absolvoval 21 zkoušek.⁹ Sestával ze 17 zpěváků a jejich věk se pohyboval mezi 50 až 85 roky. Ke konci srpna 1985 byl sbor církevním odborem Okresního národního výboru v Olomouci zrušen. Místo ředitele kůru bylo oficiálně zrušeno 15. září 1986. Reorga-

⁹ Kronika je uložena v archivu dómského kůru, nám. Přemyslovců 2, Olomouc.

nizace dómského kůru v sobě zřejmě mísila motivy finanční s důvody klesající kvality pěvecké úrovně členů sboru.

Hlavní úlohu na kůru převzala roku 1985 farní, původně dívčí schola, kterou založil na konci šedesátých let v důsledku organizačních změn po II. vatikánském koncilu P. Josef Olejník. V čele scholy jej vystřídal v průběhu sedmdesátých let Anna Jankůvová, počátkem let osmdesátých P. Pavel Kupka a od roku 1984 jeho bratr Jan. **Jan Kupka** (*1956), absolvent oboru dirigování na JAMU v Brně a učitel liturgického zpěvu na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci stojí v čele scholy dodnes. Hlavního varhaníka **Zbyňka Štěpánka**, jenž v domě působí doposud, střídá **Marie Maňáková**.

V repertoáru sboru figurují díla renesančních mistrů reprezentována jmény J. Handl-Gallus, O. di Lasso, F. Roselli či T. L. de Victoria, představitelů romantismu C. M. Webera (*Messe in G-Dur* op. 76 „*Jubelmesse*“) a F. Schuberta (*Deutsche Messe*), i „klasiků“ české kompoziční školy 20. století P. Ebena J. B. Foerster a Z. Lukáše. Vánoční svátky bývají doprovázeny pastorelami M. Broulíka, J. Hrůzy, T. N. Koutníka, J. I. Linka, V. V. Maška, J. Michaličky, A. F. Miličinského, E. Psaltera, J. J. Ryby, A. Tučapského, F. X. Thuriho.¹⁰

Sbor občas navázal spolupráci i s jinými olomouckými (nejen) chrámovými tělesy. Například 18. května 1996 se v kostele Panny Marie Sněžné spojil se sdružením Collegium vocale a Komorním orchestrem Iši Krejčího u příležitosti Koncertu duchovní hudby, na němž zazněla Dvořákova *Mše D dur* a chorální *Missa cum Jubilo*.¹¹

Druhým nejvýznamnějším chrámem Olomouce je **kostel sv. Mořice**. Jeho farnost měla tradičně nejvyšší počet věřících. Tento hlavní městský chrám provozoval až do roku 1948 městský magistrát.¹² Ten rozhodoval o výši dotace a obsazení postů ředitele kůru, varhaníka a choralistů. Po roce 1948 se chrám z patronace městského magistrátu vymaňl a nadále fungoval jako kostel farní.

V letech 1937–1950 řídil hudbu sestávající z několika choralistů a smíšeného sboru absolvent hudební akademie ve Vídni, kapelník olomouckého městského divadla (1921 až 1950) a hlavní dirigent Arcidiecézní cyrilské jednoty **Jaroslav Budík** (1894–1975).

Když byla sloučena funkce varhaníka a sbormistra do jedné, vystřídal Budíka **Antonín Schindler** (1925–2010). Významný varhaník a violista Moravské filharmonie využil mimořádné kvality zdejších varhan a při chrámu založil roku 1968 pod patronací Moravské filharmonie Olomouc Mezinárodní festival varhanní hudby.

¹⁰ Vyplyvá to z inventáře skladeb, které pro kůr zakoupil J. Kupka. Inventář uložen v archivu dómského kůru.

¹¹ *Kdy-kde-co*, květen 1996, Olomouc, s. 12.

¹² Druhým městským chrámem byl kostel sv. Michala. Z dosud zjištěných údajů se lze domnívat, že hudbu v tomto kostele zajišťovali zejména hudebníci od sv. Mořice.

Obr. 4 Antonín Schindler

Uvolnění politické atmosféry v průběhu 70. let a zavádění zásad II. vatikánského koncilu do praxe umožnily roku 1972 vznik tříhlasého ženského sboru, o dva roky později rozšířeného na sbor smíšený.¹³ Schindler i nadále plnil funkci hlavního chrámového varhaníka.

Roku 1993 přijal svatomořický sbor název Chorus Mauritiensis.¹⁴ Měl zhruba 25 členů ve věku 15–35 let, kromě liturgie pořádal i koncerty pro veřejnost a v repertoáru se vedle starých mistrů vyskytovaly i skladby autorů současných (včetně světského žánru). V čele sboru se o sedm let později objevil dosavadní sborista **Tomáš Klásek** (*1973). V letech 2000–2006 působil ve funkci druhého sbormistra a varhaníka **Jan Gottwald** (*1982), od roku 2007 sbor doprovází hlavní svatomořický varhaník **Karel Martínek** (*1979).

Chorus Mauritiensis měl v rozmezí let 2000–2010 vždy kolem 30–40 členů. Např. roku 2000 se jednalo o 12 sopránů, 14 altů, 5 tenorů a 5 basů, roku 2010 pak o 13 sopránů, 11 altů, 3 tenory a 4 basy.¹⁵ Zkoušky probíhaly jedenkrát týdně, několikrát za rok je doplnilo sborové soustředění. Těleso vystupovalo buď a cappella, nebo s doprovodem varhan či orchestru.

V repertoáru dominovaly barokní a klasicistní kompozice. Stálé místo v něm zaujali i mistři renesanční polyfonie – F. Anerio (*Christus factus est*), J. Arcadelt (*Ave Maria*), W. Byrd (*Ave verum corpus*), J. Handl-Gallus (*Resonet in laudibus; Ecce quomodo*), M. A. Ingegneri (*In monte Olivetti; O bone Jesu; Tenebrae factae sunt*), O. di Lasso (*Tibi solli peccavi; Adoramus te, Christe*), G. P. da Palestrina (*Dies sanctificatus*), M. Praetorius (*Quem pastores laudavere*), F. Roselli (*Adoramus te*), T. Susato (*Cum decore*), L. Viadana (*Exultate justi*), T. L. de Victoria (*O vos omnes; Popule meus*), představitelé baroka – J. S. Bach (*Vánoční oratorium; Jezu, ty jsi moje síla*, BWV 147; *Der Herr ist mein getreuer Hirt*, BWV 112; *Zion Hört die wachter singen*, BWV 140; *Wo soll ich fliehen hin*, BWV

¹³ Klásek, Tomáš: *Chorus mauritiensis*. Almanach, 2010. Kronika vedená v letech 1992–1999 je ztracena.

¹⁴ Timto souborem se zabývají práce: Vondráčková, Aneta: *Amatérské soubory po roce 1989 v Olomouci*, bakalářská práce, FF UP v Olomouci, Olomouc, 2012 (dále Vondráčková) a Pudelová, Martina: *Chorus mauritiensis*, seminární práce, FF UP v Olomouci, Olomouc, 2012.

¹⁵ Klásek, Tomáš: *Poklady pro výroční almanach Chorus (2000–2010)*, interní materiál sboru poskytnutý T. Kláskem. Dále Klásek.

646; *Was Gott tut, das ist wohlgetan*, BWV 75; *Puer natus*; *Kdo Bohu*; *Ó hlavo*; *Můj Bože*; *Liebster Jesu*), G. F. Händel (*Juda Makabejský*), *Když Kristus náš Pán*; *Mesiáš*; *Te Deum III*, HWV 282), A. V. Michna, A. Vivaldi, klasicismu – F. X. Brixi (*Pastores loquebantur*), M. Hantke (*Offertorium pro festo S. Mauritii et sociorum*), W. A. Mozart (*Scande coeli limina*; *Tantum ergo in B*; *Tantum ergo in D*; *Te Deum*; *Benedictus sit Deus*; *Ave verum corpus*; *Messe in C „Krönungsmesse“*, V. Kalous, T. N. Koutník (*Pastorella: Hej, hej, jeden i druhej*), romantismu – A. Bruckner, G. Fauré (*Requiem*), C. Franck, C. Saint-Saëns, reprezentanti české chrámové hudby 19. a 20. století jako V. Horák, K. Stecker, ale i T. Klásek (*Rorate coeli*; *Ave verum I a II*; *Magnificabitur*; *Ave Maria*; *Panis angelicus*; *Veni sancte Spiritus*; *Attende Domine I. II. III.*; *Ecce panis angelorum*; *Vstupní zpěv sv. Mořic*; *Vstupní zpěv sv. Václav*; *Aleluja*; *Cofirma hoc Deus*; *O Redemptor*; *Gloria laus*; *Ó svatý Libore*; *Blahoslavení milosrdní*; *Hymnus k sv. Václavu*) a K. Martínek (*Velikonoční mše*).¹⁶

Sbor pravidelně vystupoval při slavnostních liturgiích farnosti, k nimž patří advent, Vánoce, Velikonoce, Svatodušní svátky, Nejsvětější Trojice, Boží Tělo, svátek sv. Mořice a Ježíše Krista Krále, popřípadě v rámci mimořádných událostí, např. při posvěcení kostela, oslavě osmdesátin A. Schindlera, nebo smutečním rozloučením s ním.

Chorus Mauritiensis doprovázel liturgie v rámci poutních slavností (Sv. Hostýn, Sv. Kopeček, Litovel), uspořádal samostatné koncerty u příležitosti adventních, vánočních (Svatoštěpánské koncerty), postních nebo velikonočních svátků téměř ve všech olomouckých kostelích, ale například i v Bouzově, v Bystrovanech, Hněvotíně, Kroměříži, Plumlově, v Příkazech u Olomouce, Rokytnici u Přerova, ve Slavotíně, v Uničově a ve Velkém Týnci.

Pravidelně se účastnil festivalů duchovní hudby, jako např. Festivalu vánoční hudby v Olomouci (2000–2007), jenž byl pořádán svatomořickou farností a agenturou Christophorus, Festivalu duchovní hudby Odry (2003), Laudate Musicam (2001, 2003, 2005) a Musica Religiosa.

Sbor spolupracuje s dalšími místními pěveckými tělesy. U příležitosti festivalu Baroko 2002 provedl s Ensemble Damian a Olomouckým saxofonovým Quartettem *Missu S. Apolloniae Virge* V. Kalouse¹⁷ a v rámci festivalu Laudate musicam r. 2003 nastudoval se sborem Collegium vocale a vokálně-instrumentálním sdružením Madrigal část Bachovy kantáty *Herz und Mund und Tat und Leben* a *Te Deum* J. K. Vaňhala.¹⁸ Zmínit je nutno také kooperaci s Mužským pěveckým sborem Nešvera při provedení částí mše *Missa Populorum* slovinského kněze Augusta Ipavce roku 2000.¹⁹

Produkce sboru několikrát přenášel Český rozhlas i rádio Proglas. Sbor se nevyhýbá ani světskému repertoáru. Navázal spolupráci s Tomášem Hanzlíkem. V rámci festivalů Baroko (2001–2004), Forfest Kroměříž (2002), Theatrum Kuks (2003), Opera Schrat-

¹⁶ viz Klásek.

¹⁷ „Missa S. Apollinae“, *Olomoucké listy*, 26. 9. 2002.

¹⁸ Kolář, Bohumír: *Festival Laudate musicam*, online: <http://zpravodajstvi.olomouc.cz/view2.php?cislocid=2003112412> [dne 4. 9. 2012].

¹⁹ Vondráčková, s. 78.

tenbach (2005) a Třebíčské operní slavnosti (2006)²⁰ uvedl Hanzlíkovy skladby *Endymio*, *Missa* a *Tě Deum*.

V původně jezuitském, od dob Marie Terezie posádkovém a od roku 1950 farním kostele **Panny Marie Sněžné** vypomáhal již od poloviny dvacátých let sbor Farní cyrilské jednoty dominikánského kostela řízený **Jaroslavem Budíkem** a **Teodore Divinou** (1893 až 1960). Jako varhaník zde v letech 1930 – 1975 působil **Vojtěch Novotný** (1912–1985), žák Gustava Pivoňky, pěvec sboru Šestnáctka za Jaroslava Talpy a sbormistr Husova sboru v Olomouci-Hodolanech. V roce 1976 jej vystřídal **Ladislav Kunc** (?), kroměřížský rodák, dřívější člen Mužského pěveckého sboru Dvořák. Hudbu studoval soukromě, varhany u S. Vrbíka a A. Veselé, dirigování u S. Macury a T. Hanuse. O dva roky později Kunc při chrámu založil smíšený sbor *Salve*, který zde působí doposud.²¹

Do roku 1983 sbor vystupoval pouze o Vánocích, v průběhu 80. let rozšířil svou působnost také na svátky velikonoční a začal vystupovat v dalších olomouckých chrámech, jako např. sv. Cyrila a Metoděje v Hejčíně, na Nové Ulici či u sv. Kateřiny. Po roce 1989 těleso pravidelně zpívalo při velkých církevních svátcích (Vánoce, Nový rok, Velikonoce, Boží Tělo, advent) své farnosti, v rámci liturgie nadále hostovalo v chrámech Olomouce, ale i blízkého okolí (např. dóm sv. Václava, kostel sv. Cyrila a Metoděje, sv. Michala, sv. Mořice, na Sv. Kopečku, v Křelově, Litovli, Slavoníně a Šternberku).

V neposlední řadě začal sbor rozvíjet vlastní koncertní činnost. Při těchto příležitostech navázal spolupráci se členy ostatních olomouckých hudebních těles, zejména instrumentalisty Moravského divadla, ale také se sborem Cantus Morkovice (r. 2001, 2002, 2009 – *Missa sancti Nicolai* J. Haydna) a pěveckými tělesy z Německa (Frankonia Gemünda – *Missa in G* J. Haydna), Španělska a Rakouska. Sbor *Salve* vystoupil v rámci Festivalu chrámových sborů Odry (1999, 2001), hostoval v Německu, Rakousku (Vídeň), Polsku (festival Musica Sacra ve Skoczowě) a Holandsku (Rotterdam).²²

Repertoárově se zaměřil na propagaci české hudby 18. a 19. století, nebránil se však ani dílům starším nebo naopak současným. Tato okolnost vyplývá i ze soupisu provedených skladeb. Jsou v něm uvedeni autoři renesance a raného baroka: J. Arcadelt (*Ave Maria*), A. V. Michna (*Narodil se Kristus Pán*, *Plesej všechno stvoření*), M. Praetorius (*Dnes je den Páně*), pozdního baroka: J. S. Bach (*Kantáta č. 147, Ty jsi Jezu*), G. F. Händel (*Aleluja*, *Canticorum*, *Laudate dominum*), A. Charpentier (*Tě Deum*), J. Zach (*Salve regina*), klasicismu: L. v. Beethoven (*Chvála Boha*, op. 48, *Tantum ergo*), F. X. Brixi (*Confitebor*, *Scapulis*, *Veni sancte Spiritus*), J. Haydn (*Missa brevis in B „Kleine Orgelmesse“*, *Missa in G*, *Missa Sancti Nikolai*, *Pauken-Messe*), M. Haydn (*Veni sancte*), J. A. Koželuh (*O salutaris hostia*), J. I. Linek (*Missa pastovalis in F*), J. Lokaj (*Motteto Gloria*, *Pastorely*), J. J. Ryba (*Česká mše vánoční*, *Missa brevis in C*, *Missa pastovalis in C*, *Pastorela in C*),

²⁰ viz Klásek.

²¹ Všechny další informace čerpány z interních materiálů sboru poskytnutých L. Kuncem, dále z <http://www.salve.estranky.cz> [dne 4. 9. 2012], a Hasíková, Miriam: *Chrám P. Marie Sněžné v Olomouci a jeho chrámový sbor „Salve“*, seminární práce, FF UP v Olomouci, Olomouc, 2012.

²² „Sbor se vrátil s pozváním“, *Olomoucké listy*, 17. 1. 2002.

Obr. 5 Ladislav
Kunc řídí sbor
Salve o Vánocích
2012 u sv. Mořice

J. K. Vaňhal (*Te Deum*), J. N. Vitásek (*Hymnus pastoalis II*), A. Vranický (*Missa in Es*), romantismu: A. Dvořák (*Biblické písně; Te Deum*), A. Bruckner (*Locus iste*), C. Franck (*Panis Angelicus*), Ch. Gounod (*Ave verum; Messe sonnelle de Sainte Cécile*), J. Gruber (*Angelus domini Terra*) G. Rossini (*Salve*), C. Saint-Saëns (*Ave verum, Tollite hostias*), J. Schnabel (*Transeamus*), F. Schubert (*Mše G dur D. 167*), J. N. Škroup (*Offertorium svatodušní, Terra tremuit*) i představitelé 20. století: P. K. Bříza (*Co se tak svítí v Betlémě; Pastorela*), O. Horník (*Regina coeli, Salve*), A. Hradil (*Česká mše vánoční*), J. Hrůza (*Pastorely*), F. Kolařík (*I. pastýřská mše F; II. pastýřská mše*), J. E. Kypka (*Missa in D op. 43; Missa pastoralis in A op. 39*), E. Marhula (*I. mše vánoční op. 13*), J. Otčenášek (*Česká mše*), J. Olejník (*Sv. Michaeli*), J. Pihert (*Regina coeli*), A. Rendina (*O salutaris hostia*), K. Stecker (koledy), E. Tittel (*Kleine Festmesse op. 37*).

Z ojedinělých událostí posledních let stojí za zmínku premiéra *Kleine Festmesse op. 37* šternberského rodáka působícího ve Vídni Ernsta Tittela (1. listopadu 2011).

Od roku 1996 je chrám Panny Marie Sněžné hlavním kostelem Studentské farnosti Univerzity Palackého. Studentské bohoslužby, probíhající ve středu v 19 hodin, začaly být doprovázeny studentským smíšeným sborem, který vznikl u příležitosti návštěvy Svatého Otce Jana Pavla II. na Svatém Kopečku roku 1995. Časem si začalo těleso, v jehož čele vystřídal Jana Brhla **Pavel Kocián**, říkat Střípky.²³ Brzy se prosadilo mezi přední katolické studentské sbory, o čemž svědčilo i jeho časté hostování na mnoha významných katolických akcích, jako např. Setkání katolické mládeže, Studentský Velehrad apod. Střípky zajistily i hudební doprovod setkání nejvyššího církevního hodnostáře s mládeží v Hradci Králové roku 1997. V neposlední řadě byla schola studentů olomouckých fakult zvolena jako hlavní hudební doprovod českých bohoslužeb v Římě v průběhu Světového setkání mládeže roku 2000. Při těchto akcích sbor disponoval vlastním doprovodným

²³ Informace čerpány ze vzpomínek autorky a údajů poskytnutých P. Kociánem.

orchestrem řízeným Josefem Fojtou. Natočil tři profilová CD (*Střípky, Střípky II, Abba Otče*), objevoval se v přenosech Rádia Proglas i Televize Noe. Spolupracoval i s předními českými umělci, např. Martou Kubišovou či Jiřím Pavlicou. V jeho repertoáru jsou křesťanské písně z kancionálů či autorské počiny členů sboru. Přestože Střípky ukončily svou činnost roku 2002, někteří jeho členové se dále příležitostně scházejí a doprovázejí různé církevní akce. V současné době uvažují bývalí členové sboru o pořízení další nahrávky.

Kostel **Nanebevzetí Panny Marie**, původně konventní chrám řádu františkánů, byl v letech 1784–1950 a znovu od r. 1990 ve vlastnictví řádu dominikánů. Chrámový sbor, fungující v letech 1924–1952 jako Farní cyrilská jednota, měl v čele regenschoriho **Teodora Divinu**.²⁴ V letech 1931–1948 byl hlavním sbormistrem tělesa, ale i celé Arcidiecézní cyrilské jednoty **Jaroslav Budík**. V letech 1946–1948 jej zastupoval **Jaromír Veith**. Budíka vystřídal **Josef Olejník** (1948–1949), jenž založil také chlapecký sbor, a **Innocenc Kukla** (1950–1952).

Sbor sloužil potřebám bohoslužeb a pobožností nejen v dominikánském kostele, ale také v dalších olomouckých chrámech. Ustálený systém z dob První republiky, kdy májové pobožnosti probíhaly u dominikánů a kapucínů, oktáv svátku Panny Marie u Panny Marie Sněžné a adorační pobožnosti u sv. Michala, byl následován i nadále a rozšířen na další křesťanské svátky a slavnosti, např. na počest svátku sv. Václava, růžencové slavnosti, kněžská výročí apod. Ročně sbor absolvoval na třicet vystoupení.

Zhruba třicetiletý smíšený sbor často spolupracoval s Farními cyrilskými jednotami v Hodolanech a ve Chválkovicích a vystupoval s nimi v olomouckých chrámech i při nejrozličnějších poutích. Například při mši v rámci odpustkové pouti na Svatý Kopeček provedly 18. srpna 1946 spojené jednoty od dominikánů, z Hodolan a z Chválkovic za řízení J. Budíka *Mši ke cti sv. Cecílie J. Grubera*, *graduale Propter veritatem V. Řihovského* a *offertorium Assumpta est Maria*.²⁵

Společně s chrámovým sborem v Hejčíně, ostatními cyrilskými jednotami, někdy i spolkem Žerotín, operními pěvci a členy divadelního orchestru účinkoval sbor od dominikánů také při duchovních koncertech pořádaných v Národním domě či Redutě u nejrozličnějších příležitostí. Např. 26. března 1947 zazněly v Redutě za opětovného Budíkova řízení v podání tří olomouckých cyrilských jednot, hejčinského sboru a orchestru městského divadla tyto skladby: A. V. Michna: *Pozdravení Krista Ježíše Ukřižovaného*, J. Trajan Turnovský: *Kristus, příklad pokory*, J. C. Sychra: *Missa convictus*, J. B. Foerster: *Dva žalmy pro sólový hlas a varhany*; *Modlitba na moři*, J. Suk: *Meditace na chorál svatováclavský* a V. Řihovský: *Velkopáteční kantáta*.²⁶ O Vánocích zpíval koledy do městského rozhlasu.

²⁴ O tomto období pojednává Divina, Theodor: *Moje vzpomínky na 35letou činnost chrámového sboru (Cyrilské jednoty) při kostele Dominikánů v Olomouci*, strojopis, 1959 a týž: *Krátký nástin dvaceti-leté činnosti farní Cyrilské jednoty při kostele Dominikánů v Olomouci v letech 1924–1944*, strojopis. Materiály jsou uloženy na kůru kostela. Hudební činnost let 1945–1965 reflektuje *III. kniha zápisů a protokolů a zároveň kronika Farní Cyrilské jednoty při kostele Dominikánů v Olomouci* založená T. Divinou (dále *Kronika*). Je uložena na kůru kostela.

²⁵ *Kronika*, s. 28.

²⁶ *Kronika*, s. 43.

CYRILSKÁ JEDNOTA V OLOMOUCI

pořádá ve středu dne 26. března 1947

V SÁLE MĚSTSKÉ REDUTY V OLOMOUCI

DUCHOVNÍ KONCERT

Účinkují spojené Cyrilské jednoty: Olomouc, Hodolany, Chválkovice a chrámový sbor z Hejčína. Orchestr opery městského divadla.

P O Ř A D :

1. a) Adam Michna z Otradovic (1600-1676) „Pozdravení Krista Ježíše Ukřižovaného.“
b) Trajan Greg. Turnovský (1575) „Kristus, příklad pokory.“
Smiš. sbor.
2. J. C. SYCHRA: Missa convictus pro dvojsbor s průvodem varhan.
3. J. B. FOERSTER: Dva žalmy pro sólový hlas a varhany zpívá F. Kunc, člen opery olomoucké.

* * *

4. J. B. FOERSTER: Modlitba na moři – smíšený sbor.
5. Josef SUK: Meditace na chorál svatováclavský – hraje olomoucké kvarteto: pp. Mir. Biba, V. Čuka, V. Fiala a J. Kopecký.
6. Vojt. ŘÍHOVSKÝ: Velkopáteční kantáta – pro smíšený sbor, sóla, orchestr a varhany. Sólisté: M. Daňková, soprán, Josef Vogl, tenor, V. Stropnický, bas, členové opery, J. Veith, varhany.

DIRIGENT: Jaroslav Budík, sbormistr A. C. J. a dirigent olomoucké opery (s laskavým svolením, ředitelství městského divadla)

Začátek v 8. hodině večer. - Ceny míst: od 10 Kčs do 35 Kčs

Předprodej u fy R. Promberger, knihkupectví Olomouc (telefon 539).

Lidové závody tiskové, Olomouc.

Obr. 6 Program duchovního koncertu spojených farních cyrilských jednot řízených Janem Budíkem z roku 1947

Roku 1950 byl dominikánský klášter zlikvidován a kostel se stal filiálkou sv. Mořice. O dva roky později, 21. dubna 1952, byla zrušena i Farní cyrilská jednota a těleso nadále fungovalo jako chrámový sbor. Ten řídil **Ferdinand Krejčíř**. Sbormistra zastupoval a na varhany vypomáhal až do roku 1960 T. Divina. K dalším spolupracujícím varhaníkům patřili varhaník sv. Mořice Antonín Schindler, varhaník sv. Michala Vlastimil Hrbáček, Jan Frydrych, František Kunetka a Jan Steiner. Po Divinově smrti byl jmenován ředitelem kůru **Antonín Schindler**. Sbor však i nadále řídil F. Krejčíř.

Chrámový sbor stále spolupracoval s dalšími olomouckými sbory, zvl. hodolanským a chválkovickým, a vystupoval o hlavních křesťanských svátcích v ostatních olomouckých kostelích. Roku 1957 měl 52 členů, a sice 16 sopránů, 15 altů, 11 tenorů a 10 basů.²⁷ Například o Půlnoční mši, na Boží Hod 1956 a Nový rok 1957 zpíval sbor pod vedením Františka Krejčíře s T. Divinou u varhan u dominikánů Kempterovu *Missu pastoralis*, Máchovu pastorální mši *Čarovná chvíle* a Horákovu-Steckerovu *Missu pastoralis*, tentýž repertoár na Boží Hod a Nový rok v Hejčíně a o svátku Zjevení Páně u kapucínů.²⁸ V kronice lze také nalézt časté zmínky o vystoupení u sv. Mořice, na Nové Ulici, v Klášterním Hradisku.

V neposlední řadě sbor podnikal zájezdní vystoupení, např. do Andělské Hory, Branné-Kolštejna, Dubu nad Moravou, Fryštáku, Hrubé Vody, do Karlovy Studánky, Kroměříže, Křtin, Starého Města u Moravské Třebové, na Sv. Hostýn, do Štramberka, na Velehrad a do Vrbna pod Pradědem.

Velmi často figurovaly v repertoáru sboru *Missa brevis* Z. Fibicha, *Missa bohémica* J. Förstera, *Missa in hon. s. Caecilii* J. Grubera, *Missa in B dur* F. Picky, *Missa Loreta* V. Říhovského, *Missa convictum* J. C. Sychry a *Missa brevis* a *Missa jubilea* E. Treglera.

V jubilejním roce příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu roku 1963 sbor absolvoval přes 60 vystoupení.

Závěry II. vatikánského koncilu se v liturgickém provozu dominikánského kostela poprvé projeví od roku 1967. Zřejmě v jejich důsledku se F. Krejčíř vzdal řízení chrámové hudby. Sboru se v letech 1968–1973 ujal **František Preisler st.** (1915–1973), jenž s ním od roku 1957 příležitostně spolupracoval jako varhaník. V repertoáru sboru, značně modernizovaném, upřednostňoval skladby latinské. Po jeho smrti sbor zanikl. Varhaník **Jan Steiner** v chrámu působí doposud.

Po roce 1990 chrámový sbor obnoven nebyl. V letech 1995–1998 doprovázeli liturgii klerikové. Během prvního desetiletí 21. století se v kostele zformovala dětská schola, kterou vede **Kateřina Švébišová**.

Přestože klášter kapucínů byl v letech 1950–1991 zrušen, kostel **Zvěstování Panny Marie** fungoval i nadále. O hudební složce zdejších liturgických obřadů bohužel nic nevíme. Pamětníci se shodují na tom, že zde žádný sbor nezpíval, neboť sloužící kněz preferoval tiché bohoslužby.²⁹

²⁷ Kronika, s. 190.

²⁸ Kronika, s. 186.

²⁹ Svědectví dr. Konrádové. Rozhovor veden 5. 9. 2012.

Roku 1992 založil **Zdeněk Fridrich** tříhlasý smíšený sbor, který za jeho desetiletého vedení vystupoval zhruba 10krát ročně, nejen při slavnostní liturgii, ale také při nejrůznějších příležitostech farnosti, k nimž patřily semináře, oslavy narozenin a podobně. Těleso, pravidelně zkoušející dvakrát týdně, navázalo spolupráci také s místními pěvci, např. Jaromírem Borovičkou či Vladimírem Třebickým, vystoupilo i při oslavě Fridrichových sedmdesátin roku 1997 v Redutě.

Repertoár těžil z drobnějších duchovních skladeb autorů reprezentujících hudební barok (J. S. Bach (*Meine Seel bleibt dem Herrn*), G. Carissimi (*Ave Maria*), G. F. Händel (*Largo* z opery *Xerxes*), A. V. Michna (vánoční, velikonoční, adventní a postní písně), V. K. Holan Rovenský (*Stála Matka plesající*), A. Scarlatti (*Salve Regina*); klasicismus (W. A. Mozart (*Ave verum corpus*), L. v. Beethoven (*Modlitba*); i romantismus (F. Schubert (*Ave Maria*); z českých autorů 20. století jmenujme J. Olejníka (*Zdrávas Královno*), Z. Pololánika (*Ave Maria*), V. Říhovského (*Jako vítěz*), A. Tučapského a Z. Zouhara (koledy).

Zdeněk Fridrich pro potřeby sboru komponoval (*Tříhlasá mše s varhanami* a *Svato-dušní mše, Písně na slovy J. Víchů* či *Ty jsi Petr*) a upravoval i kompozice jiných autorů. V období 1992–2002 působil také jako hlavní varhaník.

V roce 2002 převzala řízení Pěveckého sboru Kapucínského kostela **Květuše Fridrichová-Raueová**. Ve studovaném repertoáru pokračuje v intencích svého otce. Z dramaturgicky zajímavých počínů stojí za zmínku nastudování *Lahkej vianočnej omše slovenskej* Jána Fischera roku 2003. Těleso vystupuje opět zhruba desetkrát ročně, nejčastěji před pondělní mší, ale také při různých hudebních příležitostech v ostatních olomouckých chrámech. Slavnostní liturgii začala v průběhu prvního desetiletí 21. století doprovázet farní schola vedená **Marií Fujeříkovou**. Stálé varhanické místo kostel nemá. U varhan se střídají Květuše Fridrichová-Raueová, Vladimír Fujeřík, Tomáš Meduna a Zbyněk Štěpánek.

Závěrem celého pojednání lze konstatovat, že mnohým z pojednávaných chrámových sborů se ve složitých společenských a kulturních dějích po roce 1945 až do současnosti podařilo se ctí navázat na staletý hudební a duchovní odkaz Olomouce. Překvapivé je také zjištění, že většina chrámových sborů nepřerušila svou činnost ani v politicky napjatém období po roce 1948.

1

TY JSI PETR

Moderato

Pro hlubší hlas a varhany

Text: Marie Kujalová
Hudba: Zdeněk Fridrich

nam kráčíš Petře? Z Judeje do Říma přit-vů-li Bo-ží, přes soufe-ní a hlo-ší, boj
 a dš - - - blem, bludný kruh se u-sa - ví - - - rá! Zví-tě - zít Bůh a
 křesťanů ví - ra. V tom svatém městě veliký chrám, sto-čí Tvého jména a to je brána k nebi otevřená,
 To je ta skála o kterou a klíče, které Tvůj ná- . . . Odtud hojný proud po-
 věřící lid se opírá etupce svatý Otče svi- řá zahnání proutí
 pro lidský rod i po- Buď Bohu chvála a Tobě svatý Petře díky jsi náš odvěný mezi
 kolenní přístějí.
 Bohem prostředník a velký apoštol, Kristův uředník, Jen Tobě Ježíš nejvíce věří

Obr. 7 Zdeněk Fridrich: Ty jsi Petr. Píseň zkomponovaná pro kapucínský sbor v 90. letech 20. století

Kirchenmusik in Olomouc nach 1945

Zusammenfassung

Die Stadt Olomouc hatte seit Anfang eine starke kirchliche Macht. In derer Folge wurde eine erhöhte Aufmerksamkeit auch dem rein musikalischen Bestandteil der liturgischen Zeremonien gewidmet. Nach 1945 finden wir in der allgemeinen Entwicklung der Kirchenmusik drei historische Meilensteine. Zum Ersten wurde das Jahr 1948, der den Aufbruch der Persekution der römisch-katholischen Kirche bedeutete. Der zweite Meilenstein hängt mit dem Durchsetzen der auf dem II. Vatikanischen Konzil genehmigten und in die Praxis durchsetzenden Prinzipien, was infolge dessen die Verstärkung der aktiven Teilnahme aller Gläubigen am Gottesdienst und Herunterspielen der Rolle der Kirchenchöre bedeutete. Zum dritten Meilenstein wurde das Jahr 1989, das den Kirchenchören neue künstlerischen Möglichkeiten zeigte.

Der Text beschäftigt sich mit der Geschichte der Kirchenmusik in den Hauptkirchen des historischen Zentrums von Olomouc (Wenzelsdom, St.-Moritz-Kirche, Maria-Schnee-Kirche, Maria-Himmelfahrtskirche und Maria-Verkündenskirche). Die Studie stellt die führenden Persönlichkeiten der Chöre sowie liturgische und autonome Musik-tätigkeit derer Kirchenchöre dar.

Church Music in Olomouc after 1945

Summary

The city of Olomouc has always enjoyed significant ecclesiastical powers. As a result of this, there has been a renewed focus on liturgical music. After 1945, there were three historical milestones in the general development of church music. The first was the year 1948, which saw the beginning of a new persecution of the Roman Catholic Church. The second milestone relates to the putting into practise of the principles approved by the Second Vatican Council, which resulted in a strengthening of the active participation by the faithful in the liturgy in which an indispensable role was played by church choirs. The third milestone was in 1989 when church congregations were finally able to exploit openly new artistic opportunities.

The text deals with the history of sacred music in the main churches of the historic center of the town – St. Wenceslas Cathedral, St. Maurice Church, Virgin Mary of Snow, The Assumption (at the Dominican Priory) and The Annunciation of Virgin Mary (at the Capuchin Monastery) This study introduces the leading personalities of liturgical music – the choirs, the music itself and the autonomous musical activities of the various church congregations.

Schlüsselworte

Kirchenmusik; 1945–2012; Olomouc; Wenzelsdom; St.-Moritz-Kirche; St.-Maria-Schnee-Kirche; Maria-Himmelfahrt-Kirche und Maria-Verkündenskirche; Kapellmeister; Orgelspieler; Chor.

Keywords

Church Music; 1945–2012; Olomouc; St. Wenceslas Cathedral; St. Maurice Church; Virgin Mary the Snow, The Assumption of Virgin Mary; The Annunciation of Virgin Mary; Choirmaster; Organ Player; Choir.